

opusdei.org

Prelatens brev (oktober 2009)

Prelaten reflekterar över arbetets helgande värde och uppmuntrar i sitt brev inför denna kristid att ”stärka vår tro, främja vårt hopp och gynna vår kärlek”.

2009-10-09

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

I morgon, den 2 oktober, kommer vi att tacka Herren för en ny årsdag av Opus Deis grundande, och fyra dagar

senare, den 6 oktober, kommer den sjunde årsdagen av vår grundares helgonförklaring. Nu när dessa två datum är så nära inpå, tror jag att det kan vara bra att vi betraktar vår grundares *övernaturliga ingivelse*, som Johannes Paulus II kallade det^[1]: det helgande värde som det vardagliga arbetet mitt i världen har, behovet att ta vara på vardagens görande och låtande för att besvara det ständiga möte som Herren vill ha med var och en av oss. Man kan mycket väl förstå att vår Fader blev ”galen av kärlek” då han på djupet betraktade de ord som Gud meddelar genom profeten: *meus es tu.*^[2]

Det står klart att arbetet, denna allmängiltiga och nödvändiga verklighet som medföljer människors liv på jorden, är ett medel för att tillgodose ens personliga och den egna familjens behov, ett gemenskapsband med andra personer och ett tillfälle till

personlig fulländning. *För en kristen blir dessa perspektiv ännu vidare och mera omfattande. För arbetet visar sig nämligen vara ett deltagande i Guds skapargärning. Efter att ha skapat människan välsignade Gud henne och sade: Var fruktsamma och föröka er, uppfyll jorden och lägg den under er. Härska över havets fiskar och himlens fåglar och över alla djur som myllrar på jorden(1 Mos 1:28). Dessutom, efter att Kristus själv tagit arbetet till sig, framstår arbetet för oss som en återlöst och återlösande verklighet: det är inte bara den ram inom vilken människan lever, utan även ett medel och en väg för att uppnå heligheten, en verklighet som kan helgas och som helgar.[3]*

Johannes Paulus II utlade denna lära åskådligt under vår grundares helgonförklaring då han belyste berättelsen om människans skapelse:

Herren Gud tog människan och satte henne i Edens trädgård att bruka och vårda den.[4] ”Första Moseboken, sade Påven, (...) påminner oss om att skaparen har anförtrott jorden åt människan för att hon skulle ”bruka och vårda den”. När de troende handlar inom denna världens olika områden, medverkar de till att förverkliga denna gudomliga och universella plan. Arbetet och all annan verksamhet, då den utförs med hjälp av Guds nåd, blir till medel för daglig helgelse.”[5]

Redan under ceremonin för saligförklaringen den 17 maj 1992 hade han hävdade att den helige Josemaría ”outtröttligt förkunnade den allmänna kallelsen till helighet och apostolat. Kristus – tillade Påven – kallar alla till att bli heliga i vardagens verklighet. Följaktligen *är också arbetet ett medel till personlig helgelse och till apostolat* när det utförs i förening med Jesus Kristus,

ty Guds Son, när han blev människa, förenade sig på sätt och vis med hela den mänskliga verkligheten och med hela skapelsen.”[6]

Att åter igen lägga fram denna väsentliga aspekt av Opus Deis anda skall inte anses som en onödig upprepning, eftersom vi alltid kan fördjupa oss mer i dess outtömliga andliga rikedom och sätta det i verket med större trohet, om vi räknar med Guds hjälp och vår Faders förbön. Såsom den helige Josemaría ofta påpekade, så länge det finns män och kvinnor som utövar någon yrkesmässig uppgift, kommer det att finnas personer som, drivna av denna anda, kommer att visa sina vänner och arbetskamrater att det är möjligt att uppnå kristen fullkomlighet, helighet, genom att helga yrkeslivet, genom att samarbeta med Gud om att fullkomna skapelsen och genom att

medverka med Kristus för att tillämpa Frälsningsverket.

Låt oss lyssna till den helige Josemaría: *Vi är mannen på gatan, vanliga kristna i samhällets blodomlopp, och Herren vill att vi skall vara heliga, apostoliska, just mitt i vårt yrkesarbete, det vill säga genom att helga oss i vårt arbete, genom att helga vårt arbete och genom att hjälpa andra att helga sig genom det arbetet. Var övertygade om att Gud väntar på er i er egen omgivning, med en faders och en väns omsorg; och tänk på att ni genom att ansvarsfullt utöva er yrkesverksamhet inte bara försörjer er ekonomiskt, utan även ger ett synnerligen direkt bidrag till att utveckla samhället, att ni även kan lätta andras bördor och upprätthålla många biståndsprojekt – på lokal och global nivå – till gagn för såväl*

enskilda som för mindre gynnade folk.^[7] Vi bör tänka mer på de

personer som finns runt omkring oss. Gör vi det? Får de vår tydliga apostoliska iver att vakna?

Yrkesarbetet och de relationer som härrör ur detta arbete utgör ett förträffligt fält för att utöva det allmänna prästadömet som vi fått genom dopet. Låt oss ha detta mycket närvarande under prästadömet's år.

Dessa ord av vår Fader genljuder med större kraft idag då vi är märkta av en djup ekonomisk kris och jobbkris som påverkar många länder. Samtidigt påminner de oss om att arbetet är ett redskap i alla sina yttringar. Därför lärde han oss även att ***jordiska egendomar inte är onda. De vanställs då människan upphöjer dem till avgudabilder och faller ned inför dem. De blir ädla då vi gör dem till redskap för att göra det goda, i ett kristet arbete för rättvisa och***

kärlek. Vi kan inte leta efter ekonomiska tillgångar som den som söker en skatt: vår skatt är här (...), nämligen Kristus, och han skall vara i centrum för all vår kärlek, för därin skatt är, där kommer också ditt hjärta att vara (Matt 6:21).[8]

Om yrkesarbetet ansågs vara ett mål i sig, och inte ett redskap för att uppnå det mänskliga livets yttersta mål – gemenskap med Gud och i Gud med alla andra människor – skulle dess väsen förvrängas och det skulle förlora sitt höga värde. Det skulle omvandlas till en aktivitet som är stängd för det transcendenta, där den skapade varelsen snart skulle placera sig på Guds plats. Ett arbete som genomförs på detta sätt kunde heller inte vara ett redskap för att medverka i Kristi frälsningsverk, vilket började under hans år som hantverkare i Nasaret och fullbordades på Korset, då han gav

sitt liv för att alla människor skulle frälsas.

Idéer som dessa har Benedikt XVI nyligen utlagt i sin encyklika *Caritas in veritate*, där han presenterar Kyrkans sociallära i dagens kontext av samhällets globalisering. När han i de nuvarande omständigheterna hävdar att **det första kapital som man bör bevaka och värdera är människan, personen i dess helhet,** [9] betonar Påven (vilket redan Andra Vatikankonciliet uttryckte) att **människan är hela det socioekonomiska livets upphovsman, mittpunkt och mål.** [10] Genom att på detta sätt sätta personen, skapad till Guds avbild och likhet, och upphöjd av Kristus till värdigheten som Guds barn, som kärnan i den nuvarande debatten, uttalar sig Påven bestämt mot den determinism som ligger till grund för många uppfattningar i det politiska, ekonomiska och sociala livet.

Samtidigt understryker Påven hur kraftfullt samhället kan förvandlas när man utövar en rätt uppfattad frihet, det vill säga en frihet som är fast förankrad i sanningen. Med syfte på folkens utveckling skriver han: **i själva verket är institutionerna i sig inte tillräckliga, eftersom en fullständig utveckling av människan framför allt är en kallelse, varför det krävs att ansvar tas av alla på ett fritt och solidariskt sätt. Denna utveckling kräver dessutom en transcendent syn på personen och behöver Gud. Utan Gud förnekar man utvecklingen eller lämnar man den helt i människans händer, som faller för förmäthenheten att vilja vara sin egen frälsare och slutar med att främja en omänsklig utveckling.**[11]

I en kristid såsom denna vi går igenom idag, med verkningar som direkt påverkar så många

människor, kunde två faror dyka upp: å ena sidan att naivt tro att de tekniska lösningarna kommer att lösa alla problem, å andra sidan att bli nedslagen av pessimism eller uppgivenhet, som om allt detta vore oundvikligt, en följd av några ekonomiska lagar som inte går att undvika.

Båda inställningar visar sig vara felaktiga och farliga. En troende människa bör utnyttja detta tillfälle för att personligen bli bättre i fråga om att utöva dygderna och noggrant vårda sig om att lösgöra sig, ha en ren avsikt, avstå från överflödiga saker och så många andra detaljer. Hon vet å andra sidan att vi i varje stund befinner oss i Guds, vår Faders, händer, och att om Guds försyn tillåter dessa svårigheter, gör han det för att vi ur det onda skall hämta något gott: Gud skriver rakt på krokiga rader. Vi går igenom en tid som lämpar sig för att stärka vår

tro, främja vårt hopp och gynna vår kärlek, och dessutom för att göra vår uppgift, vilken den än må vara, med yrkesmässig skärpa och ren avsikt samt uppoffra allt för att det i samhället skapas äkta ansvars känsla och solidaritet. Ber vi för att det allvarliga problemet med arbetslösheten löser sig?

Å andra sidan leder svåra omständigheter till att gömda resurser i varje persons inre kommer upp till ytan. En av de viktigaste anbefallningarna i den senaste encyklikan består i uppmaningen att rena de juridiska förhållandena med kärlek, utan att separera utövandet av dessa två dygder. Den stora utmaningen i dessa stunder, påstår Påven, **är att både på idéplanet och på handlingsplanet visa att man inte bara inte får glömma eller försvaga den sociala etikens traditionella principer, såsom transparens, hederlighet och**

ansvar, utan att i
handelsförbindelser kan och bör
principen om gratis givande och
logiken bakom gratis givandet
finna sitt utrymme i den vanliga
ekonomiska aktiviteten som
uttryck för broderlighet. Detta är
ett mänskligt krav idag, men även
ekonomisk logik. Det är ett krav av
kärlek och sanning på samma
gång.[12]

Detta får mig att tänka på en lärdom
som den helige Josemaría spred i
sina skrifter och sina möten med
mycket olika slags människor. I en
predikan riktade han följande ord till
alla de olika slags personer som
lyssnade på honom: *Ni kan vara*
övertygade om att ni aldrig
kommer att lösa mänsklighetens
stora problem enbart med
rättvisa. När man kort och gott
mäter ut vad som är rätt, är det
inte förvånande om folk känner
sig sårade: människans värdighet

kräver mycket mer, för människan är Guds barn. Kärleken till nästan måste genomsyra och åtfölja rättvisan, för den mildrar, den gudomliggör allt: Gud är kärlek (1 Joh 4:16). Vi måste alltid handla av kärlek till Gud, som gör det lättare att älska nästan och som renar och upphöjer den jordiska kärleken.^[13] Och vid ett annat tillfälle, inför frågan om vilken den första dygden borde vara för en företagare, var hans omedelbara svar följande: *kärleken, eftersom den blotta rättvisan inte räcker (...). Behandla alltid människor rättvist och låt dig ledas lite av hjärtat (...). Gör det du kan för andra genom ditt arbete. Och var kärleksfull med rättvisa. Rättvisan ensam är något torrt; det finns många tomrum att fylla.*^[14]

En stor kärlek till rättvisan, alltid präglad av kärlek, tillsammans med

vars och ens yrkesutbildning, är det kristna vapnet för att bidra effektivt till att lösa samhällets problem. ***Det som ni gör på ett naturligt sätt, bör ni göra på ett övernaturligt sätt***, rådde den helige Josemaría; ***och sedan***, påpekade han, ***förmedla denna iver efter kärlek, broderlighet, förståelse, tillgivenhet, kristen anda till alla människor på jorden.***^[15] Han varnade för de läror som erbjuder falska lösningar (eftersom de är materialistiska) på sociala problem: ***för att lösa människors alla konflikter räcker den kristna rättvisan och kärleken.***^[16]

Dessa ord befriar inte kristna från plikten att anstränga sig att skaffa sig bra kunskap om de ekonomiska lagarna, särskilt kristna som innehar ansvarsfulla poster i det offentliga livet eller i samhället. **Kärleken utesluter inte kunskapen** – hävdar Benedikt XVI – **utan kräver den,**

främjar den och uppmuntrar den snarare. Kunskapen är aldrig endast förståndets verk. Den kan visserligen förenklas till beräkning och erfarenhet, men om den vill vara vishet som förmår leda människan att förstå de första principerna och hennes yttersta mål, bör de "saltas" med kärlekens "salt". Utan kunskap är handlingen blind, och utan kärlek bär kunskapen ingen frukt. I själva verket är "den som är fylld av sann kärlek kreativ för att upptäcka eländets orsaker, för att hitta medel för att bekämpa det och för att övervinna den utan rädsla" (Paulus VI, encykl. *Populorum progressio*, nr 75).[17]

Låt oss försöka att djupare förstå läroämbetets undervisning, sprida det och få det att falla i god jord i vårt samvete och i vårt dagliga arbete.

Som alltid ber jag er att förbli mycket förenade med mina böneämnen. Naturligt nog står alltid bönen för Påven och hans medarbetare först. Denna månad äger dessutom ett särskilt sammanträde i Biskopssynoden rum, ägnat åt Afrika. Låt oss från och med nu vända oss till den helige Ande och till den helige Josemarías förbön så att Herren upplyser biskoparna som kommer att vara med Påven och ge detta möte en riklig andlig frukt.

Det finns andra årsdagar i Verket historia som jag inte kommer att gå in på. Jag känner däremot ett trängande behov av att iveri i var och en efter att lära känna de olika stegen i den helige Josemarías liv tilltar. Hans finkänslighet för att ta hand om det som himlen lade i hans händer drev honom att vara en trogen tjänare till Gud och till Kyrkan – med denna *lilla del*, Verket –, till hans döttrar och söner och till alla

människor, även till dem som inte förstod honom. Det är mycket viktigt att vi går i dessa spår.

Med all sin tillgivenhet välsignar er
er Fader

+ Javier

Rom den 1 oktober 2009

[1] Jfr Johannes Paulus II, Predikan under saligförklaringen av Opus Deis grundare, 17/5 1992.

[2] Jes 43:1.

[3] Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 47.

[4] 1 Mos 2:15.

[5] Johannes Paulus II, Predikan under helgonförklaringen av Opus Deis grundare, 6/10 2002.

[6] Johannes Paulus II, Predikan under saligförklaringen av Opus Deis grundare, 17/5 1992.

[7] Den helige Josemaría, *Guds vänner*, nr 120.

[8] Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 35.

[9] Benedikt XVI, Encykl. *Caritas in veritate*, 29/6 2009, nr 25.

[10] Ibid. SJfr Past. konst. *Gaudium et spes*, nr 63.

[11] Benedikt XVI, Encykl. *Caritas in veritate*, 29/6 2009, nr 11.

[12] *Ibid*, nr 36

[13] Den helige Josemaría, *Guds vänner*, nr 172.

[14] Den helige Josemaría, Anteckningar från en familjesammankomst, 27/11 1972.

[15] Den helige Josemaría,
Anteckningar från en
familjesammankomst, 2/6 1974.

[16] Den helige Josemaría,
Anteckningar från en
familjesammankomst, 14/4 1974.

[17] Benedikt XVI, Encykl. *Caritas in
veritate*, 29/6 2009, nr 30.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/prelatens-brev-oktober-2009/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-oktober-2009/)
(2025-08-08)